

Öz Sevgi ve Komşu(luk)

İnsani özümüz yani ruhumuz sevgidir. Öncelikle özümüzü keşfetmekle yükümlüyüz. Çünkü öz, yaşam enerjisidir. Samimiyeti ve hakiki benliği ortaya çıkarır.

"Komşunu kendin gibi seveceksin" (Matta 22: 39) ifadesi, hayatın derin gerçekliğini yansıtan bir yaşam öğretisidir. Onunla öze işaret eden Mesih, insan onuruna büyük önem vermiş, bizi hem sorumluluğa hem de eyleme davet etmiştir. Temel ahlaki bir kural olan bu kapsayıcı ifadeyle, aynı anda ve aynı tonda **"komşu sevgisini"** de dile getirerek, insani ilişkilerde empati ve adaletin önemini vurgulamıştır. Komşuya (başkasına/ötekiye) kendimize gösterdiğimiz saygı ve özenle yaklaşmamızı öğütleyen bu sevgi, toplumsal barış, uyum ve adaletin sağlanmasında önemli rol oynayan ve dahası yaşam yolunu kolaylaştıran bir takım anlayışlara sahiptir. Kendimizi başkasının yerine koyup onun bakış açısıyla değerlendirme gerekliliği, her koşul ve her ilişki biçimi için geçerli bir şarttır. Hayatın anlamını ortaya çıkaran ve insan(lar)a yaşam enerjisi veren bu yüce sevgi, egonun karanlık yönünü aydınlatacak bir ışık, kapalı kapılar için de bir anahtar misaldir. O ışık, iç dünyayı aydınlatmazsa, dış dünya da bir türlü düzene girmez ve istikrara kavuşmaz. Zira o ışık, hayatın neşesi ve asli güç kaynağıdır.

"İnsanların size nasıl davranmalarını istiyorsanız, siz de onlara öyle davranın" (Matta 7: 12) sözünün başka bir tezahürü olan **"insan kardeşini kendin gibi seveceksin"** ifadesi, bizi karşılıklı saygı ve empati üzerine kurulu bir yaşam biçimine teşvik eden bir ifadedir. Bu ifade bir yandan bizleri, öz sevgimizi keşfetmeye, kendimizi tanımaya yönlendirir, öte yandan komşumuzu (başkasını/ötekiyi) sevebilmek için de öncelikle kendimizi sevebilmeyi kabul etmemiz gerektiğini vurgular. Bizi kibrin, bencilliğin ve ruhsal dengesizliklere neden kompleksin tüm çeşitlerinden arındırır. Kan bağı

başta olmak üzere, ruh bağıyla bağlı olduğumuz komşuya (her insana) alçakgönüllülükle değer vermeyi ve katkı sunmayı hatırlatır. **Zira bu öğretinin gereğini yerine getirdiğimizde, tekâmül yolunda ilerlemiş, ruhsal hayatımızı da zenginleştirmiş temel bir görevi yerine getirmiş sayılırız.**

Mesih dünyaya, insanlar arasında ayırım yapmayan ruhani düşünceyi getirdi. Ve onun uğrunda acılara katlanarak, **“Sizler yeryüzünün tuzusunuz”** (Matta 5: 13) diyerek o ruhani düşünceyi bize emanet etti. Hayatımızı, misyonumuzu, ilişkilerimizi, faaliyetlerimizi, yeteneklerimizi ve tepkilerimizi onun gereklerine göre yönetmemizi istedi.

Zihinsel barış gerektiren buradaki temel anlayış şudur: **Başkasına zarar vermeyen bir yaklaşımla, kibirlenip böbürlenmeden, tıpkı tuz gibi hayatın tadını (anlamını) korumaya gayret ederken, bir yandan da kendimize ve başkalarına değer vererek, bencil değil, benci, bağımlı değil, bağlı olmalıyız!**

“İnsan kardeşini kendin gibi seveceksin” (Matta 22: 39) ifadesinin esas gayesi ruh bağıdır, ruhun enerjisidir, ruhun sıcaklığıdır, ruhun şefkatidir, ruhun sevecenliğidir. Ama aynı oranda kan bağını da gözetken, onu da asla ihmal etmeyen bir anlam taşır. Bu anlam, kişinin samimiyet oranına bağlı olarak maneviyata ve içsel şekillenmeye her koşulda pozitif katkı sunabilecek hayati anlamlara sahiptir.

Zaten insanda ruh bağı soğumamış, sıcaklığını koruyorsa ve bu bağ güçlüyse, o bağ sayesinde kişi iletişim ve etkileşim içinde olduğu tüm alanları ısıtmaktan da sulamaktan da imtina etmez!

Ancak unutulmamalıdır ki, ruh bağına soğuması ya da bu bağdan uzaklaşılması durumunda eziyet ve ıstırap artar. İşte günümüzde yaşanan da

tam budur ve bu bir sonuçtur. Bu sonucun değişmesi, egosuz bir sevgiyle egonun hırslarından uzaklaşmakla ve ruhun vizyonuylay -temiz yürekle- iyi nedenlere hizmet edip, hizmette ve akışta da hakikate ve vicdana sahip çıkmakla mümkündür.

Tahakkme kaçmayan ve kirli amaçlara sapmayan bir yaklaşımla odak sadece ve sadece başkalarına hizmet etmek ve değer katmak olursa, tutum değişmekle kalmaz, anlayış da gelişir.

Mesihi düşünceye göre, insanların kusurlarından çok sevgiye, saygiya, sorumluluğa, alçakgönüllülüğe, sadakate, adalete, ahlaka, iyiliğe, edebe, erdeme, merhamete, şfkate, hakkaniyete, dayanışmaya, yardımlaşmaya ve bu değerlerle özdeşleşmeye odaklanmalı(yız)!

Unutmayalım, bize verilen iki göz, maddeyi görebilmemiz içindir. **Manayı görebilmek için üçüncü bir göze ihtiyaç vardır. nc göz, bilgiye dayanan farkındalıktır.** Bu farkındalıkla hizmet etmeye ve değer katmaya odaklanmak ve bunu yaşam tarzı haline getirmek, özdeşleşme ruhuna sahip olmayı gerektirir. Hayatın uyumu ve ahengi için bir ihtiyaç olan özdeşleşme ruhu, samimi önemseme ve tamamıyla bütünleşme anlamına gelir.

“Kimseyi olumsuz etkilemeyelim, herkese ışık, maya, yıldız ve tuz olalım” diyen Altın Ağızlı Yuhanna (347-407) konuyu şöyle ifade eder: **“Kardeşinin yararını gzetem her ne ise yalnızca onu konuş. Tek bir kelime de olsa, buna bir şey ekleme. Çünkü Allah bu amaç için sana ağız ve dil verdi. Verdi ki, O’na şükür sunasın ve kardeşini yapılandırasın.”**

Tüm ibadetlerin ve ritüellerin amacı bu önemsemeyi ve bütünleşmeyi sağlamaya dönük değil midir?

Evet, ibadetlerin ve ritüellerin temel amacı, günbegün bu önemseme ve bütünleşmeye yaklaştırmak ve yakınlaştırmaktır. Çünkü bütünleşme ruhuna sahip insan, hizmet ve sorumluluk alanına merhametli farkındalıkla sahip çıkar. Bunu yaparken her daim hakikati ve vicdanı gözetir.

Bunun pratiği de, öz sevgisini ve öz değerini keşfederek, insanın kendini tanımaya, kendini terbiye etmesine, kendini aşmasına ve haddini bilmesine bağlıdır.

Yusuf Beğtaş